

СЕГА ЖИВЕЕМ ТУК

WE LIVE HERE NOW

© Sarah Pinborough, 2025

© Надя Златкова, *превод от английски*

© Фиделия Косева-Гайево, *художник на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2026

ISBN: 978-954-28-5386-2

САРА ПИНБЪРА

СЕГА
ЖИВЕЕМ
ТУК

Превод от английски
Надя Златкова

 ciela

На Хана, Оли и Уилф

Това е къща,
това е щастлива къща,
това е щастлива къща.
Виждаш ли?
Ето прозорец.
Ето врата,
ето покрив,
а ето и под!
Това е къща,
това е щастлива къща,
това е щастлива къща
за теб и мен!

От „Щастлива къща“ на Стела Мейдмънт и Лорена Робъртс

Пролог

Гарванът наблюдава каменната къща на кръстопътя една цяла дълга година.

Ледената зима преминава в мека пролет, после в лято и тъмните му пера се нагриват като лепкавия асфалт на тесния път, който се напича и трепти под него. Той знае, че партньорката му отдавна е мъртва, но остава верен, кацнал на неравната ограда, наблюдава и слуша. През нощта, когато е по-хладно, той се храни, пие вода и надава зов, но никога не получава отговор.

Къщата не пуска партньорката му навън. Тя е мъртва. И той го знае. Би трябвало да е продължил живота си. Да е намерил друга, с която да споделя самотните си дни и нощи. Да направи гнездо в скалните кухни в пустошта. Да се радва на безкрайните небеса. Може би и на по-добра партньорка. Но въпреки това продължава да наблюдава.

Не харесва къщата. Никога не я е харесвал. Тя събужда в него нещо, което говори толкова силно за опасност, че когато бе чул виковете ѝ, той не я бе последвал вътре, но сега открива, че не може да си тръгне. *Все още не. Все още не* – изграчва той, прежаднял, към небето, докато черните му очи се взират и се чудят дали нещо отново ще живее сред тези стени. Къщата го гледа втренчено и предизвикателно в отговор. Не, той не харесва тази къща.

Лятото захладнява и преминава в есен и когато отново идва зима и една дълга година на наблюдение приключва, той е почти готов да отлети и да започне живота си отново, когато внезапно пристигат коли и се отварят врати. Партньорката му не се появява – тя е мъртва, знае го – но перата му започват да трептят на вятъра, докато наблюдава, вече изпълнен с любопитство.

Животът отново се връща в къщата.

A3

1.

Емили

Къщата изглежда различна от това, което бях видяла на снимките.

Фреди спира колата близо до входната врата и ми се усмихва, преди да излезе. Опитвам се да му се усмихна в отговор, но сърцето ми се свива. Снимките са направени през лятото, когато градината отпред е била изпълнена с цветя и живот. Сега, когато отварям вратата и провесвам болния си крак, стисвам зъби заради болката и се изправям тромаво, всичко е покрито с ледена сива мъгла, а земята е твърда и мъртва.

Облягам се тежко на бастуна си. Ставите ми са схванати заради часовете, които съм седяла по време на пътуването, а студеният въздух е като пудра захар в дробовете ми и ме кара да искам да се закашлям при всяко вдишване, докато идващият от пустошта вятър ме пронизва въпреки дебелилото ми палто. Тишината на замръзналата провинция кара чувствителните ми уши да зазвънят. Всичко е потънало в нюанси на сиво, но въпреки това ме принуждава да присвия очи. Има прекалено много неща, които да осмисля.

– Какво ще кажеш? – И двамата сме се облегнали на капака на колата, докато обмислям отговора си, загледана

нагоре към голямата къща, извисяваща се над мен. Над внушителната входна врата с дебели черни букви е написано „Ларкин Лодж“. *Ларкин Лодж*. Новият ни дом.

Къщата стои сама на хълм, а алеята за колите е просто отклонение от пътя, ограден от стари, ниски каменни стени. Отвъд къщата виждам само пуста земя, дива и неопитомена, а тук-там има сняг, който отказва да се стопи. Няма овце или крави. Само неравна земя и издръжливи храсти сред оголени скали.

– Чувствам се като в роман на Бронте. – Хващам ръката му и стъпките ни започват да хрущят силно по чакъла, докато вървим към входната врата.

– Това мистър Рочестър ли ме прави? Ти моята Джейн Еър ли си?

– Е, най-добре да не криеш друга съпруга заключена на тавана, защото ще имаш неприятности, приятелю. – Не му казвам, че мислех за „Брулени хълмове“ и как този роман не завършва много добре за героите, а призракът на Кати се моли пред прозореца да влезе вътре. На Фреди му е познат само „Джейн Еър“, защото, когато се срещнахме, твърдеше, че харесва класиците, и съм сигурна, че е прегледал няколко набързо, след като всъщност годините доказаха, че е повече човек, който чете по нещо на Лий Чайлд по време на почивка, отколкото истински книжен плъх като мен.

– Изглежда различна на живо. Изглежда, сякаш внезапно е истинска.

– Истинска е. – Той отключва вратата със старомоден ключ и ми кимва да вляза. Аз прекрачвам прага и макар въздухът – *издиханието* – който се втурва навън, за да ме поздрави, да не е точно студен, той не е и топъл, сякаш Ларкин Лодж е така несигурна за мен, както и аз за нея.

Отпускам се малко, когато вратата се затваря зад нас и топлината от радиаторите най-последно ме обгръща. Има ла-

кирани дървени подове и красиво централно стълбище, което е едновременно внушително и аскетично, но има също и свежи цветя във вазата ми от „Хийлс“*, поставена върху масата в коридора от „Роуз енд Грей“**, която Исо ни подари за десетата ни годишнина. Фреди беше обещал, че когато ме изпишат от болницата, всичко ще е разопаковано, и е изпълнил обещанието си.

По-навътре в къщата надниквам в светла стая или гостна, или както хората, които имат повече от една всекидневна, наричат втората или третата стая на долния етаж, и там синьо-зеленият ни диван на „Лоуф“*** с петното си от вино ме чака да се отпусна на него.

– По-голяма е, отколкото мислех. – Опитвам се да се зарадвам, но ме завладява огромна болка, защото ми липсва малкият ни апартамент на първия етаж в Кентиш Таун и леко ми прилошава. *Какво направихме?* Знам, че се държа детински. В края на краищата това беше моята мечта – къща в провинцията, далече от лудостта на Лондон, с пространство и въздух и аз бях тази, която първа видя Ларкин Лодж в интернет и непрекъснато говорех за бягство от всичко и как това място ще е идеално.

Не очаквах обаче няколко месеца по-късно да се събудя от кома и да видя Фреди да предлага толкова ентузиазно да продадем апартамента и да се преместим тук и да се чуя как се съгласявам. Но не бях очаквала и да съм в кома, както и удара да се окажа уволнена от работа, след като бях направила толкова много – толкова много, че не исках да мисля за това – за да получа повишението точно преди инцидента ми.

* Култов бранд, основан през 1810 г., прочут със стилните си и иновативни предмети за дома. – Б. пр.

** Онлайн магазин за луксозни мебели. – Б. пр.

*** Производител на луксозни мебели. – Б. пр.

– Бракът е екипна работа – беше казал той, докато държеше ключовете в рехабилитационния център. – Ти искаше живот в провинцията и аз съм съгласен с това.

Преместването поне беше нещо, с което да е зает. Фреди никога не се е справял добре с тревогите и докато лежах между живота и смъртта, организирането на всичко, за да може аз да кимна и да кажа „да“, беше нещо, с което да се занимава.

Ще излъжа, ако кажа, че и аз не се вълнувах за преместването. Вълнувах се. От болничното ми легло ми се струваше, че е точно това, от което имам нужда – ново начало – но с приближаването на заминаването ни вълнението бавно се превръщаше в нещо, подобно на съжаление, докато осъзнавах реалността на положението си. Искях безопасността на *познатото*. Успокояващата закрила на собственото ми гнездо, където да ближа раните си.

Фреди още ме гледа с очакване и аз му се усмихвам широко, отърсила се от своята потиснатост. Една година, за да се възстановя напълно – това ми беше нужно според доктор Канинг. Спокойният живот в провинцията сигурно ще ми се отрази добре. А и къщата е красива. Трябва да свикна с нея, това е всичко.

– Предполагам, че сега живеем тук – казвам аз.

– Предполагам, че е така – отговаря той.